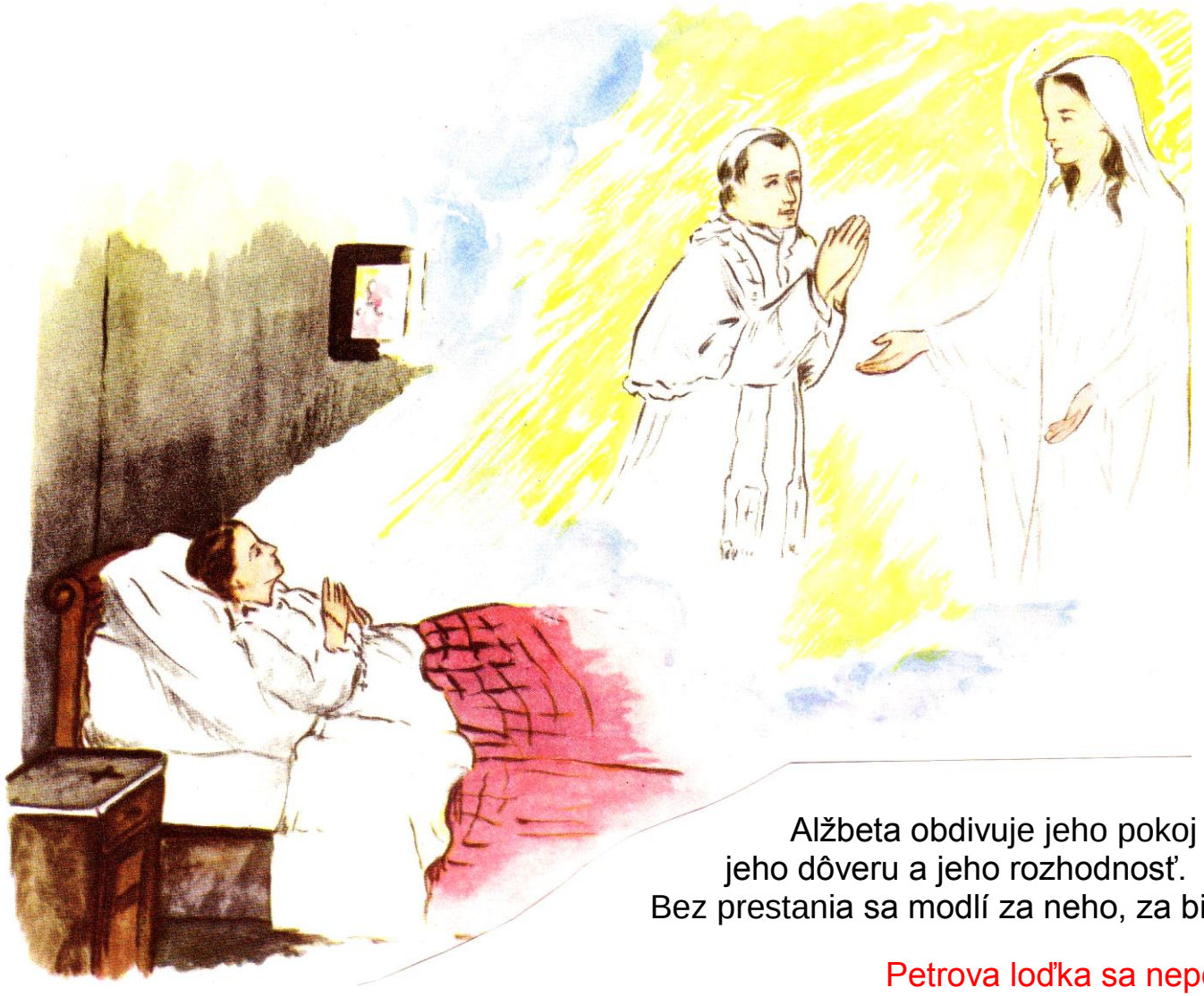

Zakrátko ostáva
dar početných vízií,
ktoré sa týkajú
Svätého Otca Pia IX.
Bez prestania sa
za neho modlí.
Vidí ho ako úpenlivo prosí
so zloženými rukami
obrátený k nebu.

Svätý Otec veľmi zápasí
s mocnými tohto sveta.
Boh mu však pomôže ako
Najvyššiemu Pastierovi Cirkvi.
Objaví nástrahy, ktoré mu
nepriatelia chystajú.
Vie odvrátiť nebezpečenstvá,
ktoré sa objavujú
na horizonte zemegule.

Alžbeta obdivuje jeho pokoj a radosť, ktorú nosí v srdci,
jeho dôveru a jeho rozhodnosť.
Bez prestania sa modlí za neho, za biskupov a za kňazov:

Petrova loďka sa nepotopí!“

Alžbeta už dávno nosí v sebe prianie úplne sa zasvätiť Bohu. Verí, že je to pre ňu jediná cesta, ako sa stať raz svätou.
Predtým, než ju začali trápiť bolesti zapríčinené dlhoročnou chorobou, nenechala si uniknúť žiadnu príležitosť pozorovať rehoľné sestry. Občas totiž prichádzajú do Niederbronnu aj takéto sestry.

Alžbeta je v porovnaní so svojimi priateľkami úplne ľahostajná voči akejkoľvek svetskej márnivosti.
Jej pohľad sa s obdivom a úžasom upriamuje na tie, ktoré vlastnia šťastie z toho, že patria Bohu. Kde sa však má obrátiť, keď je taká chudobná a nevzdelaná? A na druhej strane aj rodičia jej v tom prekážajú. Avšak túžbu svojho srdca zveruje Panne Márii: „Chcem vstúpiť do nejakej rehole a pracovať tam na väčšiu Božiu česť a spásu duší.“ Počas choroby jej voľba padá na Rappoltsweilské sestry.
Boh však riadi veci tak, že počas požiaru v ich dome v roku 1845 je prijatá do domu, ktorý sa neskôr stane kolískou kongregácie, ktorú práve ona založí.

Boh dáva spoznať Alžbete svoje plány. Inštitút, ktorý zakladá, je povolaný pomáhať chudobným, bezmocným chorým a opusteným deťom. Bieda je veľká. Ľudstvo sa ocitlo v stave úplného neporiadku: Všetko je však možné zachrániť... Treba ísť k tým, ktorí sa cítia stratení. Áno, Alžbeta chce ísť.

Farár Reichard váha... ale presvedčí sa o nadprirodzenom charaktere stavu chorej a dovoľuje jej to. Biskup Räss zo Štrasburgu je opatrný, ale naklonený tejto veci. Nie je to bláznovstvo? Chorá, nevzdelaná.... bez pomoci, prostriedkov a vplyvu. Ale Boh prehovoril... Rýchlo sa našiel dom. Dňa 28. augusta 1849 Alžbeta vstane, hoci predtým bola štyri roky pripútaná na lôžko.
Vikomt Bussiérre a jeho grófka ju odvážajú z rodičovského domu do „Kláštoríka“. Tam už na ňu čakajú štyri postulantky ako na matku. Prijímajú meno Dcéry Božského Vykupiteľa. Ich počet sa rýchlo zväčšuje. Kongregácia je založená.

Na ďalší deň zhromaždí Alžbeta svoje prvé dcéry na prvé poučenie v spoločenstve. Otvorí knihu svätej Terézie, aby im vysvetlila určitú časť. Alžbetina úcta k svätici Karmelu je veľká a veľmi hlboká. Od svojho 14. roku života sa jej chce podobať v jej veľkej láske k Bohu.

Predložená kapitola je o pokore. Pokora je základom každého duchovného života a je nepostrádateľná pri uskutočňovaní sesterskej lásky, ktorú jej dcéry musia praktizovať v najvyššej miere.

Dňa 9. septembra 1849 prijíma Alžbeta rehoľný odev.

Taktiež prijíma meno sestra Alfonza Mária a dostáva menovanie za miestnu predstavenú.

Dňa 15. októbra 1849 večer,
na sviatok svätej Terézie, klope
bieda prvý raz na dvere „Kláštoríka“.
Núdzni prosia o pomoc sestier
pre chudobnú ženu, ktoré veľmi trpí.
Dve postulantky jej
idú s radosťou pomáhať.
Možno si predstaviť, čo za vzrušenie
to bolo pre všetkých!

Počas nasledujúcich dní
ide navštíviť chudobnú chorú
sama Matka Alfonza Mária.
Prináša čisté posteľné prádlo,
občerstvujúci nápoj, prihovára sa
potešujúcim slovom a sľubuje,
že príde opäť.
Aká radosť na oboch stranách!
Aké vďakyvzdávanie sa vznáša
v tento deň k nebu z tohto malého
spoločenstva! Zasvätilo sa skutkom
lásky a rýchlo sa rozšírilo.

Vo februári 1850 už má spoločenstvo šesťdesiat sestier.

Neskôr odchádza Matka Alfonza Mária k chorému, ktorý zomiera. Sama sa však necíti sa dobre. Už je neskoro, veľmi chladno a dom je vzdialený. Neváha a s radosťou nasleduje volanie.
Chorého nájde vo veľkom strachu pred smrťou, preto mu rozpráva o dôvere v Boha, modlí sa sním a ostane pri ňom až do polnoci. Keď sa s ním lúči, chorý je na nepoznanie.
Strach pominul a s pokojnou tvárou čakal na odchod do večnosti.
Ako len vrúcne Matka Alfonza ďakovala, keď sa vracala uprostred studenej noci späť do kláštora!

Sestry sa odteraz ponáhľajú pomáhať aj umierajúcim!

Dňa 18. októbra 1849 pri otvorení školského roka v Niederbronne, prichádzajú do „Kláštoríka“ malí žiaci na polievku zblízka aj z väčších vzdialeností. Polievka im chutí a deti prichádzajú každý deň, dokonca aj ráno. Rozprávajú o tom medzi sebou a zakrátko je ich štyridsať... Ale ako nasýtiť tento malý hladný národ?
Matka Alfonza Mária nemá z toho strach. Pán jej povedal: „Týmto malým budem dávať vždy chlieb!“
Osobitnú starostlivosť venuje zakladateľka zvlášť chudobným deťom z dedín. Posilnená Pánovým prísľubom nepozná v horlivosti hranice.

V „Kláštoríku“ sa nezabúda ani na chudobných starých ľudí. Na Zelený štvrtok 1850 pozýva do spoločenstva dvanástich chudobných a starších k stolu. Matka Alfonza Mária ich prijíma a farár Reichard, kaplán Lienhart a sestry ich obsluhujú s jemnou dobrotivosťou.
Akú radosť len mali títo ľudia, keď im Matka Alfonza Mária rozprávala o Ježišovej láske!
Pravdivo dosvedčovali:
„Nikto s nami tak pekne nehovoril.“

Matka Alfonza Mária si urobila z dovolenia zvyk a často chodila domov na zemiaky. Jedného dňa prešla jej otca, dobrého roľníka, všetka trpezlivosť a ozval sa:
“Betka, ale už dosť! Predsa vás nemôžem všetkých do nekonečna živiť.“
„Neboj sa otec, na jeseň nazbieraš viac zemiakov než potrebuješ.“
A naozaj pri zbere úrody sa nahromadilo viac vriec zemiakov, než sa očakávalo.

Matka Alfonza Mária má všetkých príbuzných naozaj rada, má s nimi súcit. Prežíva s nimi ich starosti a radosti, dáva im dobré rady, je s nimi v ich núdzi, zvlášť ich podporuje modlitbou.

Napriek tomu, že stále trpí,
je tu pre všetkých a pre všetko.

Je prekvapujúce, že dokáže plniť rôzne povinnosti. Boh je však jej silou.
Často počuje jeho povzbudenie:

„Neboj sa, som vždy na tvojej strane!“

Dňa 2. januára 1850 je v „Kláštoríku“ veľká slávnosť. Kaplnka je preplnená. Matka Alfonza Mária skladá rehoľné sľuby. Farár Reichard vo svojich dojímavých slovách pomáha všetkým prítomným prežívať Alžbetino slávnostne darovanie sa Bohu.
Ona prosí o vernosť pri jeho napĺňaní.

Zo sŕdc obidvoch vytryskuje vrúcne vzdanie vďaky:
„Misericordia Domini cantabo!“

Večer tohto dňa sa modlí Matka Alfonza Mária až do neskorej noci pri oltári Panny Márie za svoje dcéry, aby mali takisto srdcia otvorené pre túto milosť. Potom sa obracia na patrónov kongregácie: svätého Alfonza a svätú Teréziu, ktorí ju doteraz viedli a sprevádzali.

Svojmu Božskému Ženíchovi hovorí úzkostlivo: „Urob všetko sám, môj Bože, v srdciach týchto detí!“
A odpoveď znela: „Budeš matkou mnohých. V týchto deťoch ti dám zažiť veľa radosti.
„Nechcem tvoju úctu, chcem len spásu duší!“

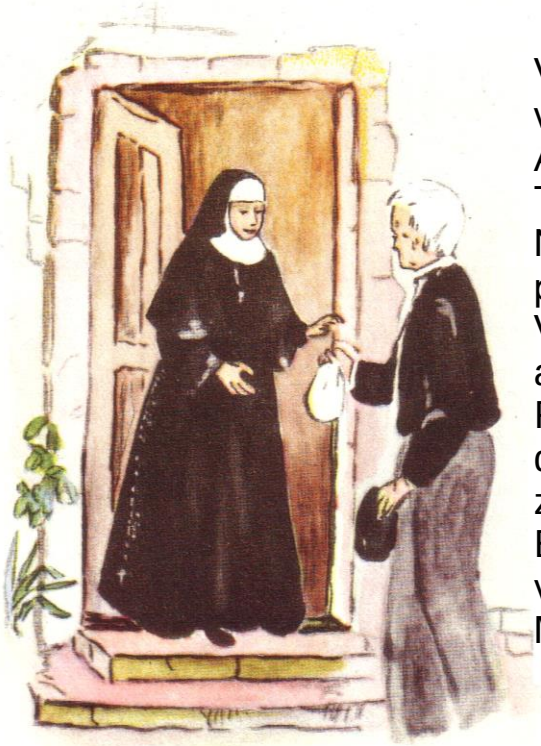

V „Kláštoríku“ vládne veľká chudoba: sestry spia len na slamníkoch, v dome je len najnutnejší nábytok; čo sa týka jedla, žijú len zo dňa na deň. Ale Matka Alfonza Mária všetko očakáva od Božej prozreteľnosti. Tá je jej vždy na pomoci a nikdy jej nič nechýba.
Napriek existujúcej chudobe sa rozhodne budovať nový kláštor, pretože ten, v ktorom bývajú je primalý.
Všetky záležitosti zveruje svätému Jozefovi, on bude prvým ochrancom a pomocníkom domu.
Pomoc vždy prichádza v pravom čase. Jedného dňa prišiel starší pán do hosťovskej izby a odovzdal sestre na vrátnici mešec plný peňazí, a kým zavolala Matku Alfonzu Máriu, muž odišiel bez toho, aby zistili, kto to bol. Boli presvedčené, že to bol sám svätý Jozef. Podobné udalosti sa udiali viackrát. Prišiel však aj deň, keď núdza bola veľmi veľká. Matka Alfonza Mária sa pobrala do kaplnky a hovorila:

„Pane, ty si chcel toto dielo. Keď mi teraz nepomôžeš nasýtiť tieto deti, budem ich musieť poslať preč.“ Pán ju nenechal dlho čakať na odpoveď. O chvíľu zazvonil pri bráne zvonec. Sestry zbadali voz plný potravín. Nejaký dobrý roľník, ktorý býval asi 15 km od kláštora sa dozvedel, i keď sa nevie ako, že v kláštore je núdza o chlieb. Táto správa sa potom šírila od dverí k dverám, že v kláštore niet nič na jedenie. A dobrí susedia prichádzajú s plodmi, ktoré nazbierali na svojich poliach.

Ježiš povedal Matke Alfonze Márii:
„Od teba chcem, aby si mi prenechala všetko!“

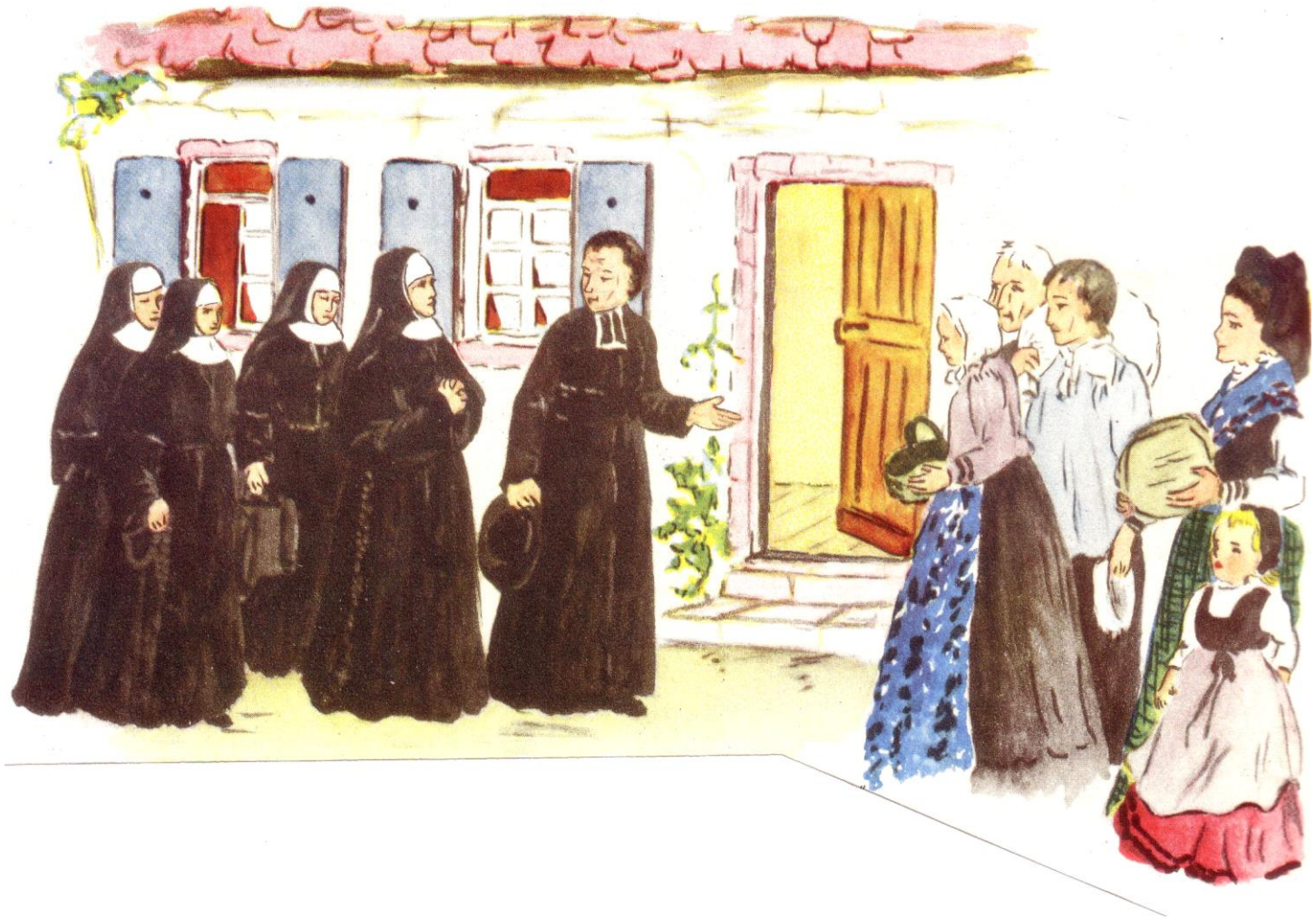

Matka Alfonza Mária pripravovala svoje dcéry s láskou a nadšením na ich apoštolskú službu.

Hlboký duchovný život, pevné základy a ohnivé nadšenie!
Teraz prichádza chvíľa, keď ich musí rozposlať do služby, ktorá bude vyžadovať veľkú obetu.

Ráno 8. apríla 1850 sa so štyrmi dcérami chystá na cestu do Reichshoffenu. Malá dedina pripravuje prichádzajúcim sestrám pekné privítanie.

Už pri vychádzaní z voza ich pozdravujú. Avšak svoju prvú návštevu venujú Pánovi v chráme.

Potom ich farár vedie k starostovi, ktorý sa im srdečne teší a víta ich v novom dome.
Len čo tam vstúpili, už prichádzali ľudia s riadmi a potravinami.

Prinášali ich toľko, že sestry zakrátko mohli začať rozdávať tieto dary chudobným.

Dňa 2. augusta 1851, na sviatok svätého Alfonza prijalo dvadsať postulantiek rehoľný odev. Kaplnka kláštora je pre takúto príležitosť primalá, preto sa rozhodne, že celá slávnosť sa bude konať v kostole. Ešte nikdy doposiaľ nevidel Niederbronn niečo podobné. Už ráno pred začiatkom slávnosti sa schádzali na ulici ľudia – bolo totiž leto a všade veľa kúpeľných hostí – obdivovali tichý dlhý zástup postulantiek.

Biskup Räss viedol celú slávnosť spolu s osemnástimi kňazmi. Toto je len predohra peknej ceremónie, ktorá sa v Niederbronne v nasledujúcom čase odohrá ešte dvakrát. Potom sa tieto slávnosti obliečky budú konať už len v Oberbronne. Po tejto slávnosti biskup ostal v Niederbronne ešte štyri dni. Mal veľkú radosť z toho, že mohol byť svedkom tejto nevšednej slávnosti.

Dôvera zakladateľky v Božiu prozreteľnosť je taká veľká,
že ku kláštoru dá pribudovať väčšiu kaplnku.

Základný kameň položia 16. augusta 1851 a 21. decembra nasledujúceho roku prichádza biskup Räss do Niederbronnu posvätiť novú kaplnku.
Sám je totiž veľkým zástancom a ochrancom kongregácie.
Matka Alfonza Mária mu preukazuje zakaždým bezpodmienečnú poslušnosť a biskup zo Štrasburgu si to veľmi váži.
S otcovskou starostlivosťou ju podporuje a bráni v každom prípade pred jej protivníkmi.

Táto kaplnka sa majstrovsky vydarila a ako sa hovorilo, majstrom a darcom bol svätý Jozef.

Je to naozaj zázrak v gotickom štýle.
Všetko v nej na pohľad vzbudzuje radosť a všetko v nej prispieva k zahĺbeniu a pozýva k modlitbe.

„Kláštorík“ má odteraz veľkú kaplnku.

Päť rokov po založení zažiari jedného dňa semienko veľkodušnosti a obetavosti, ktoré do sŕdc týchto sestier vložila Matka Alfonza Mária.

V roku 1854 sa medzi ľuďom v okolí Štrasburgu rozšíri veľká hrôza. Všade počuť strašné slovo: cholera. Táto choroba sa v krátkom čase rýchlo rozšíri v celom Alsasku. Civilné úrady sa obracajú na Matku Alfonzu Máriu o pomoc, a tá bez váhania odpovedá: áno.

Pripravuje sestry s mužnou odvahou na tvrdú skúšku, ktorá na nich čaká. „Keď budete celkom vyčerpané a bude cítiť hrôzu z tejto strašnej choroby, obráťte svoj zrak ku krížu.

Tam sa naučíte spoznávať hodnotu duší.“ Sestry odpovedajú na túto výzvu svojej matky s obdivuhodnou obetavosťou. Pracujú neúnavne napriek nebezpečenstvu nákazy. Uznanie a vďačnosť úradov a národa voči sestrám je nesmierne veľké. Matka Alfonza sa nebojí rozposlať sestry, a obáva sa o ich zdravie.

Novozaložených domov je v Alsasku veľa;
sú už aj v Nemecku a v iných krajinách.
Avšak k Matke Alfonze Márii prichádzajú aj prosby,
aby poslala ďalšie sestry.
Ako na to odpovedať?

Pre Matku Alfonzu Máriu nie je ľahké rozhodnúť, čo ďalej... Vidí a predpokladá, že s pomocou tohto diela možno urobiť veľa dobrého, preto je naplnená prianím rozšíriť činnosť sestier na väčšiu Božiu česť a spásu duší.

Chce zobrať na svoje plecia všetku ťarchu sveta.
Dobrý farár Reichard je trochu znepokojený jej nadšením a snaží sa zmierňovať horlivosť Matky Alfonzy Márie pre toto dielo.
Ona však neberie do úvahy obavy svojho radcu a s rozhodnou presvedčivosťou sa ich snaží prekonať.

Všetko posúdi sama a potom sa rozhodne.
Vstupuje do jedálne práve v momente, keď jedna postulantka číta: „Božie meno musí byť týmto spôsobom rozšírené po celej zemi.“
Matka Alfonza Mária ihneď preruší čítanie, zoberie knihu do rúk a odchádza. O chvíľu sa s úsmevom vráti a hovorí: Bola som za otcom Reichardom a ukázala som mu túto stať. Odpovedal mi: „Ako to, ešte chcete otvoriť ďalší nový dom?“ Povedala som mu: „Vidíte otče, Boh chce, aby sa naše dielo, ktoré je vlastne jeho dielom, šírilo.
Dovoľte mi preto urobiť to, čo pokladám za dobré.“ Dobrý pastier jej to dovolí...

Jedného dňa veľmi ustarostená
kráča Matka Alfonza Mária
cestou do Reichshoffenu.

Nachádza sa práve pri obilnom poli
svojho otca.
Zostane chvíľu stáť,
obzerá sa a začne plakať.
Spomína si,
ako sa tu kedysi mohla
pokojne rozprávať s Bohom.

Zrazu pred svojimi očami
zbadá obilné pole a v ňom dlhý zástup
Sestier Božského Vykupiteľa.

V tom počuje vnútorný hlas:

„To sú dcéry, ktoré ti pošlem!“

Dcéry Matky Alfonzy Márie nasledujúc Vykupiteľa, sa ujímajú všetkých núdznych. Bieda je veľká, zvlášť v mestách, kde priemysel priťahuje masy chudobných ľudí. Bývajú v biednych chatrčiach a živoria neľudským spôsobom.
Sestry prichádzajú v pravom čase, aby im túto biedu pomohli zmierniť.
Ženy pracujúce vo fabrike nachádzajú u sestier strechu a každú chvíľu klopú na ich dvere.

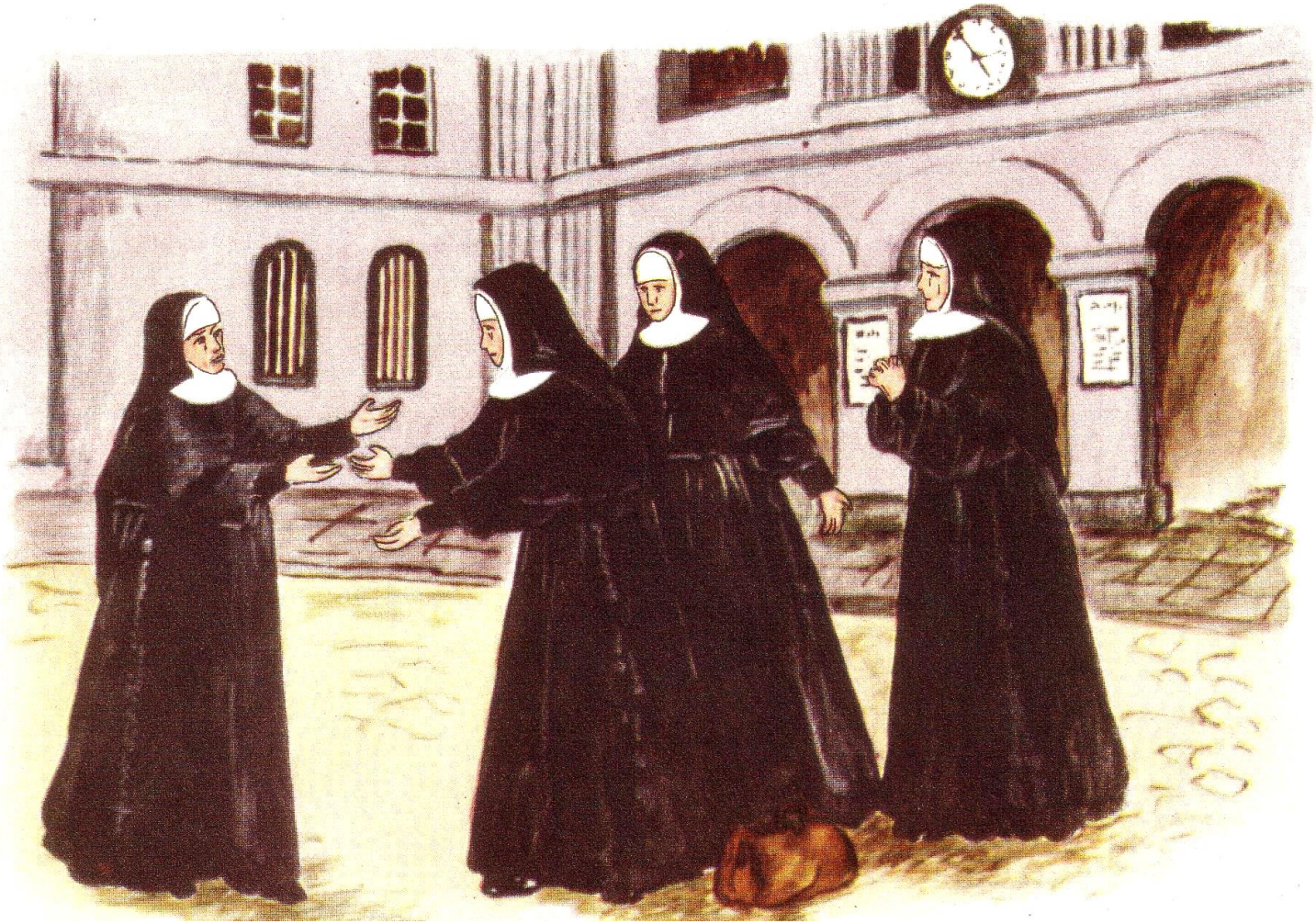

Veľká a krajne bolestná skúška má byť poslednou očisťujúcou črtou pre srdce Matky Alfonzy Márie. Vo Viedni, Würzburgu a v Šoproni boli založené nové domy, ktoré sa pekne rozšírili, ale za rozličných okolností dochádza k ich osamostatneniu. Kým sa Matka Alfonza Mária snažila ich zachrániť, bojovala o nich, modlila sa za nich a trpela, dostáva správu, že osamostatneniu sa nedá vyhnúť. Jej srdce krváca a trpí ešte viac...
Nakoniec v roku 1866 sa odovzdáva do Božej vôle. Niektoré jej dcéry sa vracajú späť. Tri sestry z Viedne si povedali: „Zostaneme verné Matke Alfonze Márii.“ Cestou predajú hodinky a za tieto peniaze sa odvážne vydajú na cestu. Chlieb si musia vyžobrať a dlho ísť pešo. Vyčerpané prichádzajú do Štrasburgu.
Matka Alfonza Mária očakáva ich návrat a plná dojatia ich víta.

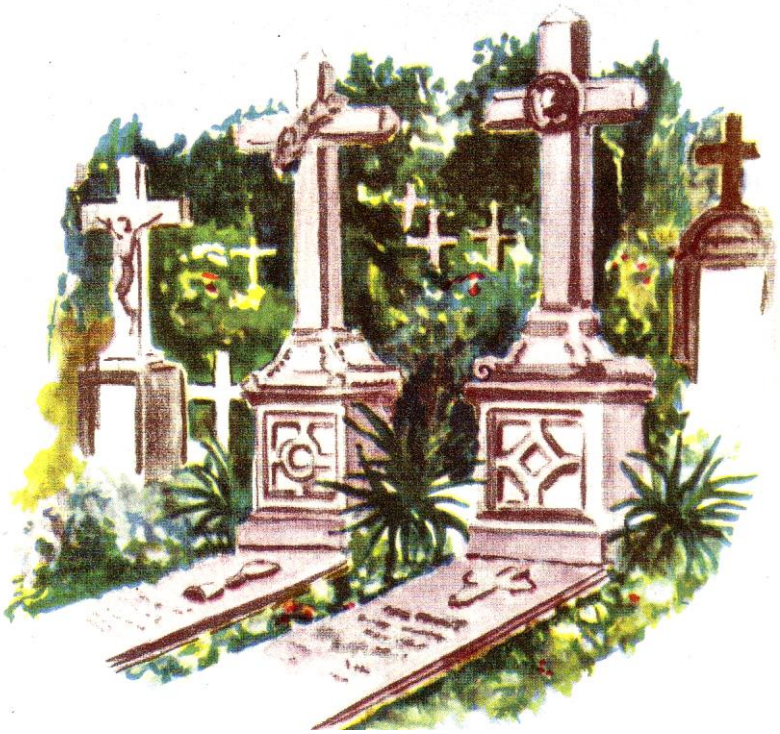

Matka Alfonza Mária končí svoju pozemskú púť. Možno vybadať, že je vyčerpaná: choroba, práca, vnútorné skúšky a protirečenia, celkom strávili jej telesnú schránku.
Tým však naplnila príkaz svojho Majstra: „Trp, mlč, modli sa!“
Hodina odchodu do večného domova odbíja.
Napriek tomu si bez váhania plní povinnosti: učí sestry, zakladá nové domy, udržiava spojenie s vonkajším svetom.
Ešte si ide oddýchnuť do Singlingenu, kde sa nachádza inštitút bratov, ktorých tiež založila.
Keď sa vracia do Niederbronnu už musí ostať len ležať. Správa, že sa nachádza v beznádejnom stave otriasa farárom Reichardom natoľko, že sám utrpí porážku a zomiera.
Matka Alfonza Mária ho nasleduje o osem dní.
Dvaja ľudia, ktorí stáli pri zrode jedného diela, spolu odchádzajú do večnosti. Prianie Matky Alfonzy Márie sa napĺňa.

Jej dielo je označené Božou pečaťou.

Nebeský Otče,

ty si Matke Alfonze Márii už od detstva udelil milosť, že bola preniknutá tajomstvom kríža a v ňom odhalila milosrdnú lásku, ktorou miluješ všetkých ľudí.
Z tvojho podnetu založila kongregáciu, ktorá má slúžiť na to, aby tvoju lásku poznali všetci, ktorí trpia na duchu a na tele. Prostredníctvom Eucharistie si jej daroval silu spolupracovať na diele vykúpenia.

Vzbuď v nás ochotu, aby sme sa aj my nechali premeniť láskou Krista Vykupiteľa a svojím životom vydávali o nej svedectvo všetkým, ktorých stretneme.

Na jej príhovor vypočuj moju/našu prosbu ..., a ak je to tvoja vôľa, dopraj nám milosť, aby sme Matku Alfonzu Máriu mohli čím skôr uctievať ako blahoslavenú.
O to ťa prosíme skrze Krista, nášho Pána. Amen.

Doslov

Prvé stretnutie s nenápadnou dievčinou menom Alžbeta nás napĺňa úžasom.

Nie je to pre jej krásu, či vzdelanie, skôr pre jej jednoduchosť a nábožnosť.

Kvet jej života, čo ako je jednoduchý, kvitne blízko Boha a to mu dáva hodnotu i krásu.

Milosť, ktorú Boh vložil do Alžbetinho srdca, rád ponúka každému z nás.

Teda aj pre nás je tu pozvanie byť svedkom Lásky, ktorá slabosť mení na silu.

Život „vzácneho kvetu z Alsaska“ je toho svedectvom.

Sr. M. Filipa Babjaková, SDR